

Gid Cille længe i Nirvana leve må

DAGBOG: Lisa Næblerød - mor til den dræbte Cecilie - udgiver sine dagbøger fra halvandet år i mørkets hjerte

Af Anders Sønnerup / Foto: Lars Pauli
anders.soenderup@nordjyske.dk

Hvis verden aldrig var ond, og livet kun godt, så havde der ikke været nogen bog, ikke noget interview. Så havde hun været mor til tre og en af dem var en smuk, lyshåret pige, der nok læste psykologi og stadig havde det meste af livet foran sig.

Men 3. marts 2006 må Lisa Næblerød sige farvel til livet, som hun kender det. For mens hun er på besøg hos en ven i Vejle, ringer hendes mobil.

Det er politiet, der fortæller, at hendes Cecilie er død - kun få timer efter, at Lisa sagde farvel til en glad datter, der skulle til fastelavnsfest på Hasseri Gymnasium.

Og så vil de fleste nok kunne huske historien, om Cecilie, der blev myrdet af sin eks-kæreste, David, som bagefter begår selvmord.

Det er forsidestof, for set kynisk - mediemæssigt - så kommer mord ikke meget bedre, og Cecilie er i tv og aviser flere dage i træk.

Selv kommer Lisa også på forsiden dagen efter bisættelsen af Cecilie. Der er ikke engang ståpladser tilbage i Budolfi Kirke, da Cecilie bliver bisat, og billederne er fyldt af grædende, ulykkelige mennesker, men selvom Lisa ikke fylder meget på billederne er det hende, man først ser, for det er billedet af et menneske helt, helt inde i sorgen, skrigende uden lyd, og alle os, der ikke har prøvet det, får et strejf af hvordan det må være er at miste det mest dyrebare man har og bare falde, falde, falde ned i et uendeligt mørke.

Hvad er sorg?

- Den dag...det er stadig noget af det sværeste, at snakke om. Jeg var bare en skal. Det eneste, jeg havde lyst til var at kravle ind i bilen, ind til kisten med Cecilie og så forsvinde, siger Lisa i dag, fire år efter.

Bisættelsen er begyndelsen på den dagbogs-historie, Lisa Næblerød nu fortæller i bogen "Hvad er sorg andet end udtryk for kærlighed...?"

Det er en dybt, dybt personlig bog - det er sorgen følt indefra, og fortællingen er både rørende, fængslende, og man behøver ikke at have videre let til tårer for at få dem her. Men ind i mellem kommer man næsten for tæt på.

For det er et menneskes inderste tanker om det måske allersværeste, der findes. Hudløst ærligt er en kliche, men meget passende her. Men hvorfor invitere alle indenfor i noget, der er så personligt - skrevet i chok og vanvittigt afsavn.

- Det er mest for at bryde tabuerne. For vi har brug for at kunne tale om døden også. Om hvordan vi sørger. At indse, at det at miste ikke bare er noget man kommer over. Jeg er mange gange blevet spurgt, om jeg er kommet over det. Men nej, det er jeg ikke, for den sorg vil være i mig altid. Den fylder slet ikke så meget mere, men den er der stadig og den vil altid være der, siger Lisa, da vi mødes torsdag eftermiddag i hendes lejlighed i Aalborgs Vestby, hvor hun bor sammen med sin søn, Sebastian på 12 år.

Hendes ældste datter, Stephanie,

bor nu i København.

Lisa virker lige så overskudsagtig som lejligheden signalerer. Hun er ikke ret høj, en klassisk, smuk kvinde, og det er ikke nogen overdreven kompliment at skrive, at hun ser 10 år yngre ud end sine 48 år. Og den to-etagers lejlighed, der ligger i en fredfyldt baggård, kunne være månedens bolig i "Alt for damerne" - Singleliv i baggården; her er varmt, moderne og klassisk, smagfuldt og hyggeligt på den måde, der ikke har noget med Dansk Folkeparti at gøre. Det er ikke nogen overraskelse, at hun har en maskine, der kan lave en perfekt cafe latte.

Men det er en overraskelse, hvor ærlig og åben hun er. Hun svarer på alt - også på spørgsmål, som egentlig går over grænsen for, hvad man kan spørge et andet menneske om, og så trykke svaret i avisen. Man spørger jo ikke mennesker om sorg og død og følelser, da slet ikke mennesker man ikke kender, men efter næsten tre timer, tænker jeg, at det burde man måske gøre. Men selv om emnet er tungt - eller i hvert fald alvorligt - er det tydeligt, at Lisa har lært at leve med sorgen. Og det skal læses som leve stævet med stort og streg under.

- Jeg savner Cecilie hver eneste dag. Savner at røre hende, høre hende le. Men selv midt i sorgen har jeg insisteret på, at jeg vil have et godt og meningsfyldt liv, siger Lisa.

Og det har hun fået, men ikke uden kamp. For udover smerten ved at miste har hun også skulle leve med smerten ved at have svigtet.

- Det mest forfærdelige ved at redigere i dagbøgerne, har været at læse om, hvor meget Sebastian og Stephanie har manglet mig. Men jeg har erkendt, at jeg bare ikke var i stand til andet.

www.mindet.dk

Den første store del af bogen er indlæg hentet fra hjemmesiden mindet.dk.

I månederne efter drabet skriver Lisa næsten dagligt herinde.

Første indlæg sender hun 9. marts - den dag Cecilie bliver bisat - og det er skrevet til

Kære Cillemus min elskede engel; Jeg ved at mormor smilende har taget i mod dig for enden af lystunnelen og hun passer på dig. Nu kan I sammen kigge ned til os og holde øje med alle de skøre ting, vi laver. Jeg vil hver aften gå ud og finde den største stjerne, hvor I sidder og hygger jer...Mit hjerte er ved at briste, når jeg tænker på at jeg aldrig mere skal holde dig i mine arme, stryge dig over håret og fortælle dig hvor smuk du er. ...Du er det mest fantastiske lille menneske en mor kunne ønske sig.

- Jeg kendte ikke mindet.dk på forhånd, men der var en, der fortalte mig, at der blev tændt lys derinde for Cille. Og på en måde føltes det bare naturligt at begynde at skrive derinde, siger Lisa.

Det gør hun næsten hver dag ind til den 19. juni, det virker som en måde at fastholde kontakten med Cecilie. Hun skriver direkte til Cecilie - som om hun stadig er, bare et andet sted end her. Til en prinsesse, der sidder på en stjerne eller lø-

ber i hvid kjole på en grøn eng.

I starten er det en slags sorg i solskin, for det er ikke en beskrivelse af den sorte, altopslugende sorg, det er skrevet i lys og positivt ånd. Som der står 15. marts:

Godmorgen min elskede pige... faldt i søvn i går med tanker om dit dejlige, smukke ansigt med de store smilehuller...Du var i en helt hvid kjole og selvfølgelig havde du de største, mest smukke og bløde englevinger.

Men det uigenkaldelige står med tiden klarere og klarere for Lisa, og indlæggene bliver gradvist mere og mere mørke og desperate.

- Set på afstand, kan det godt virke mærkeligt, at jeg skriver så privat på et offentligt sted. Men det er egentlig ikke noget, jeg tænker over, at det kan læses af alle. Jeg er på en måde i min egen lille puppe af sorg. Det var min form for terapi, en måde at holde struktur i kaos. Og jeg tror ikke, at jeg tænkte så meget over, hvad jeg egentlig skrev. Det kom dirkete fra hjertet.

En anden årsag til, at Lisa vælger at skrive på mindet.dk er, at her er hun ikke alene i sorgen. Også en række af Cecilies venner og veninder skriver på mindet.dk, ligesom en række fremmede mennesker også skriver. Alle er berørte over mordet, alle beskriver Cecilie som et helt fantastisk menneske. Og alle roser Lisa for at takle sorgen på en flot og livsbekræftende måde.

For alle dem, der ikke kender familien er det ganske enkelt spændende drama fra virkeligheden - som det her uddrag fra 9. april:

I går tog jeg mod til at spørge Malle (den veninde som Cecilie fulgtes med til festen. red) om hvordan det hele var foregået på den forfærdelige aften. De få minutter du pludselig var væk og hvor Mikkel kom til gymnasiet på cykel og så dig i skænderi med David. Hvordan Mikkel var gået ind mellem jer og du løb ind på gymnasiet allerede stukket i ryggen...hvordan han overfaldt dig og stak og stak og stak for til sidst at løbe væk...alle omkring dig troede det var en joke, og det var først da Malle så dine sko, at hun opfattede, at det var dig, der sank sammen der på gulvet. Hun satte sig ved dig, og tog din hånd, som pludselig blev slap og en tåre løb ned af din kind.

Ser Cecilie

Det også i den periode, at hun første gang ser Cecilie igen.

- Jeg er helt sikker. For mig er det virkeligt. hun er der - i en slags Nirvana, siger Lisa Næblerød.

Nirvana er et begreb i buddhismen - ifølge wikipedia det modsatte af virkeligheden. Her er man, når man er død og ikke bliver genfødt igen. Det siges således, at man er frelst og er ude af alle lidelser.

Men når Lisa ser Cecilie, er det konkret - hun ser hende, mens hun får massage, hun ser hende på kirkegården, når hun er der med blomster eller andet til det gravsted, hun kalder Cilles Have.

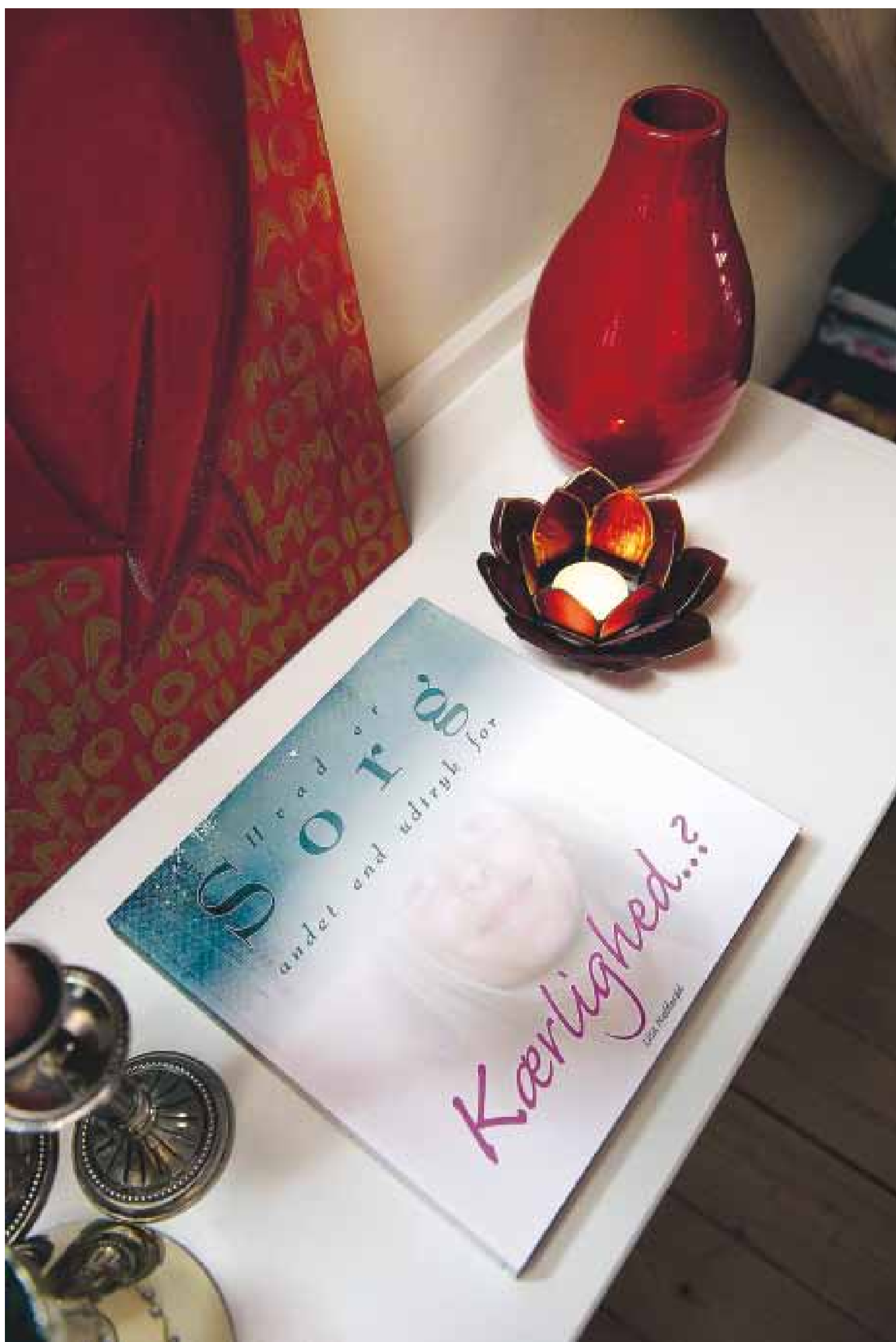
- Jeg kan godt forstå, at andre kan have svært ved at forstå det og tro på det. Men for mig, er det helt reelt - jeg er sikker på, at hendes energi stadig er i universet og stadig kan nå os, siger Lisa.

» ...Mit hjerte er ved at briste, når jeg tænker på, at jeg aldrig mere skal holde dig i mine arme, stryge dig over håret og fortælle dig hvor smuk du er ...Du er det mest fantastiske lille menneske, en mor kunne ønske sig.

... fortsættes næste side ...

» Jeg gjorde det, jeg kunne. Jeg kunne godt have forbudt Cille at se David eller taget hende med til Australien. Men så ville hun bare have en købt en billet hjem. Hun ville se David. Og så gjorde jeg det, som jeg synes alle forældre burde gøre: Jeg lyttede til hende og forsøgte at trøste hende, når hun havde det skidt.

» Jeg er helt sikker. For mig er det virkelig. Hun er der - i en slags Nirvana ... Jeg kan godt forstå, at andre kan have svært ved at forstå det og tro på det. Men for mig, er det helt reelt - jeg er sikker på, at hendes energi stadig er i universet og stadig kan nå os.

Lige før Cecilie blev myrdet går Lisa og Mik - far til Sebastian - fra hinanden og Lisa flytter med Stephanie og Sebastian - ind i lejligheden i vestbyen. Lisa og Mik har solgt deres hus i Hasseris og det er overskuddet fra salget, hun lever af.

- Jeg var helt ude af stand til at arbejde. Det ville jeg slet ikke have kunnet overskue. Det var en helt umulig tanke, siger Lisa, der på det tidspunkt er i terapi, og får massiv opbakning fra især tre tætte veninder.

De er - sammen med Sebastian og Stephanie - det, der får livet til trods alt at hænge sammen. Og får Lisa til at hænge ved.

22. maj: Endnu en søvnløs og urolig nat med hjertebanken og uro... Stod tidligt op og gik i bad - vejer 42 kilo og står under bruseren og lader håbløsheden og smerten få overtaget. Jeg er bange for at forsvinde, og samtidig ønsker jeg bare at kunne få lov til at sive med vandet ned i afløbet - væk, væk og bare være sammen med dig min skat. Uden smerte, uden at skulle slå til, uden at skulle lade som om, vaske tøj, købe ind og i det hele taget være her.

Det bliver ved tanken. Lisa er i den periode på angstdæmpende medicin og - når der har været for mange søvnløse nætter - også på sovepiller.

- Det var piller, der skulle få mig til at sove en hel nat. Men de virkede højest i en time. Så var jeg vågen igen. Men bare at få den time en gang i mellem - hvor tankerne stoppede og der kom ro...det var helt nødvendigt, siger Lisa, der selv trappede ud af medicinen.

- På en eller anden måde var det aldrig en mulighed for mig at drik-

ke eller tage piller for at glemme det. Det var aldrig en flugt, jeg overvejede.

- Jeg har heldigvis aldrig været bange for at græde. Men andre har været bange for det. Jeg har flere gange oplevet, at folk i Fakta, ligefrem har skiftet kø eller er gået tilbage i butikken. Måske, fordi de er bange for at blive konfronteret med min sorg. Men mit råd til folk er, at de skal få det ud. Gå ned til fjorden og råb smerten ud. Græd. - for man kan kun græde på den voldsomme måde i otte minutter og bagefter har det en forløsende virkning.

Selv har Lisa råbt en del - ikke mod nogen, for hun siger selv, at hun aldrig har følt hverken had eller lyst til hævn.

Ind i mellem er der dage, der er bedre end andre. Mindst en gang om dagen, har Lisa lovet sig selv, skal hun finde noget, der kan gøre hende glad i mindst et øjeblik. Så er der de rigtig hårde dage. Som 19. juni 2006, hvor Cecilie skulle have været student.

I nat har jeg drømt om dig i hvide bukser og en rød bluse - klar til at få din hue på, En uendelig lang nat blev tilendebragt, og jeg stod tidligt op med følelsen af mismod og angst.

Det er det sidste indlæg, Lisa skriver på mindet.dk. Dagen efter skriver hun den første af flere end to tusinde sider af en håndskreven dagbog.

- Man kan sige, at jeg tager sorgen hjem, og nu kun skriver til mig selv. Men stadigvæk for at holde en form for struktur.

Sommeren 2006 tager lille den familie afsted til Grækenland. Siderne fra efteråret 2006 handler meget om, hvor svært det er for Se-

bastian at skulle håndtere det umulige. Han bliver udad-reagerende, angst og vred. Især på sin mor. Flere gange sparker og slår han hende, eller også truer han med at tage sit eget liv.

- Det har været så svært for ham og Stephanie. De har set mig kravle, grædende. De har haft brug for mig, men jeg har været helt magtesløs. Nogen dage kunne jeg bare ikke. Andre dage var det Sebastian, der kunne få mig tilbage til virkeligheden igen.

Oven i kommer så alle mærkedagene. Juleaften, Cecilies fødselsdag 10. januar - hvor de pynter Cilles Have med balloner og flag, spiser lagkage og synger fødselsdagssang, og alle kommer til at grine og græde, da de skal til at synge: Gid Cille længe leve må. I stedet for synger de: Gid Cille længe i Nirvana leve må.

Og årsdagen for drabet er noget af det hårdeste at komme igennem.

Vejen tilbage

På årsdagen for drabet giver hun interviews til NORDJYSKE og Ekstra Bladet, og i aviserne lyder det som en kvinde, der nok savner, men er kommet ovenpå. Men det er langt fra hele sandheden - allerhøjest en del af den. Lisa bliver simpelthen syg af sorg - store sår i hovedbunden, i munden, herpeslignende udbrud, hævdede lymfekirtler og jævnlig feber. Hun får foretaget alle mulige undersøgelser - selv en hiv-test - men hun fejler ingenting.

Udover at have levet i sorg i et år.

Men langsomt - meget langsomt kommer hun tilbage som sig selv. Som mor og Lisa. Dagene bliver

bedre, overskuddet større. Og dagbogens sidste side er skrevet juli 2007. Familien har været på sommerferie i Italien. Den sidste aften kører Lisa, Sebastian og Stephanie sammen med nogle italienske venner hen til et udkigspunkt med udsigt udover Lago di Bracciano. Herfra kaster de allesammen totter af Cecilies hår ud over søen, og da de kommer hjem til Aalborg, skriver Lisa for sidste gang i dagbogen: *El-skede lille Cillemus. Nu er min dagbog slut.*

- Jeg har ikke skrevet dagbog siden. Ikke en linje, siger Lisa.

Bøgerne ligger bare hjemme i lejligheden, og det er først da hun møder psykolog Mette Kold, at der tænkes om en bog opstår. Det er 371 sider om det sværeste halvandet år i hendes liv.

- Er der noget, du fortryder, et eller andet du ønsker du kunne gøre om?

- Nej. Jeg gjorde det, jeg kunne. Jeg kunne godt have forbudt Cille at se David eller taget hende med til Australien. Men så ville hun bare have en købt en billet hjem. Hun ville se David. Og så gjorde jeg det, som jeg synes alle forældre burde gøre: Jeg lyttede til hende og forsøgte at trøste hende, når hun havde det skidt, siger Lisa, som i dag arbejder som psykoterapeut, reikihealer, og som stadig er mor til tre.

En af dem bor bare et andet sted.

■ **Bogen er udsendt på forlaget Simple-Living - Lisa Næblerøds eget forlag. Den koster 299 kroner og kan bestilles hos boghandlere eller på hendes hjemmeside.**

BEGRAVELSEN FRA Budolfi 9. marts 2006.

» Den dag...det er stadig noget af det sværeste at snakke om. Jeg var bare en skal. Det eneste, jeg havde lyst til, var at kravle ind i bilen, ind til kisten med Cecilie og så forsvinde.